

Hồi 37

Dương liễu chẳng nghiêng mình

Bữa nay, chiếc thuyền nhỏ tới địa phận Nghi Xương. Sư đồ Kế Chí trả tiền rồi lên bờ.

Trong lòng Kế Chí lúc đó thực là cao hứng như mở cờ. Chàng sắp gặp lại Trình Tiểu Mai và Tư Đồ Vân Châu.

Hai sư đồ tìm vào một phạn điểm bên chợ, dùng cơm trưa. Tiên sinh cười bảo chàng:

- Đưa con tới nơi, lo xong việc này là ta có thể yên hưởng tuổi già.

Kế Chí nói:

- Mấy năm liền sư phụ bận nhọc vì con nhiều lắm.

Tiên sinh cười:

- Nếu không khó nhọc thì lại sinh hư hỏng! Khó nhọc chính là một lối tiêu khiển vậy! Hà hà! Khổng Minh “Lục xuất kỳ sơn” chẳng cũng là một lối tiêu khiển đó sao!

Nói rồi, Tiên sinh đặt chén rượu đã cạn xuống bàn, nói:

- Đi! Giờ chúng ta đến tới chỗ lão Tư Đồ!

Kế Chí dương sốt ruột, chỉ mong rút đất ngắn lại, chấp cánh bay cho lẹ, nghe sư phụ giục, vội đứng phắt dậy, xun xoe chực chạy. Tiên sinh bật cười, hất hàm bảo:

- Trả ngân lượng chưa mà vội đi!

Kế Chí đỏ dừ mặt, vội gọi tiểu nhị tính tiền. Trả xong, Tiên sinh mới từ từ đứng lên nhìn chàng tủm tỉm cười. Kế Chí bụng thì rối lên, ngoài mặt lại lấy vẻ ung dung, chữa thẹn, hỏi:

- Sư phụ! Gia trang của Tư Đồ sư bá cách đây chừng bao xa nữa?

Tiên sinh thừa rõ tâm lý chàng. Nghe hỏi, bèn cau mày, khẽ nói:

- A, còn phải đi chừng vài ngày đường nữa thôi!

Kế Chí nhăn nhó, sốt ruột, nhưng biết làm sao được. Ra đến đường cái, Tiên sinh mới khẽ nhủ:

- Bất quá, giờ có nói cho con biết là đi đường thủy thì chỉ nửa canh giờ là tới nơi, thì con có sốt ruột, cũng lại càng sốt ruột hơn!

Kế Chí đỏ bừng hết cả mặt mày, gia bước gấp chân.

Tiên sinh cười:

- Đi như vậy sư phụ không theo kịp, Hay là đợi đến tối giờ khinh công! Chà, làm gì vội thế! Bất quá thầy trò gần nhau thêm một bữa nữa rồi chia!

Kế Chí vội hỏi:

- Sư phụ định đi đâu?

Tiên sinh cười:

- Ta nói cho vui thôi!

Kỳ thực, Thượng Quan tiên sinh quen thói lẳng tích giang hồ, tứ hải là nhà, có chịu ở đâu lâu bao giờ. Ông sợ nói thật rằng sau việc hôn nhân của chàng, Tiên sinh sẽ đi ngay thì sợ Kế Chí không chịu thành hôn vội. Chứ trong bụng ông đã dự liệu sau đó sẽ đi ngay, làm một chuyến vân du rất lâu, và có thể là cuối cùng trong đời mình.

Nghĩ vậy, Tiên sinh không khỏi có chút cảm động. Thấy sư phụ đương nói cười, bỗng ra vẻ trầm ngâm lặng lẽ, Kế Chí hơi ngờ, hỏi:

- Chẳng hay đệ tử có gì khiến sư phụ chẳng được vui?

Tiên sinh bật cười, lắc đầu:

- Không có gì hết! Thôi, ráo bước lên con.

Nói rồi giơ tay chỉ ngọn núi trọc phía trước mặt, nói:

- Vượt qua ngọn núi này, phía sau có cái khe nhỏ. Nhà của Tư Đồ bá phụ con gần đó. Mau!

Cùng với tiếng "mau", Tiên sinh hơi thấp người xuống, vận thuật Lục Địa Phi Đằng, chân tuôn đi như mây bay. Lối phi đằng này, coi ra cũng chẳng khác gì lối khinh công thông thường. Duy chỉ có hai người cũng phi thân song đôi mới thấy được thuật khinh công này khinh linh vô thường.

Kế Chí cũng dùng thuật Lục Địa Phi Đằng, hai thầy trò tay áo phất phơ, chân lướt đi như tuôn ra khói, loáng cái đã qua sang phía bên kia tòa núi trọc, trước mặt hiện ra một khe nước nhỏ rộng chừng hơn một trượng, nước chảy rất xiết.

Kế Chí hỏi:

- Sư phụ! Nước kia từ đâu tới?

Tiên sinh cười:

- Đó là một nhánh nhỏ từ Trường Giang chia ra, cho nên nguồn gốc rất xa mà chảy đi không biết tới đâu là cùng. Chớ coi nó là nhỏ, phía trên nó qua tỉnh Ngạc, phía dưới bao quanh cả tỉnh Triết. Bất quá dung tích nước ít thôi, không dùng làm gì được!

Hai sư đồ tới trước khe, thấy nước trong vắt, hai bên bờ toàn là những cây cỏ gai, thấp nhỏ, mọc lòa xòa khắp nơi.

Bấy giờ là đầu mùa thu, những cây gai nở hoa sắc đỏ lợt, hương thơm nhẹ theo gió đưa đi, khiến người ta cảm thấy dễ chịu khoan khoái. Bướm đủ các màu sắc, bay thành từng đàn, càng tăng thêm màu sắc rực rỡ và sinh động.

Chợt thấy một tiểu hài nhi, chân đất, mặc độc chiếc áo ngắn, lon ton chạy lại, cười hỏi:

- Tướng công! Đi thuyền chứ?

Tiên sinh gật đầu, tiểu hài nhi quay mình, vẫy tay gọi to:

- Lại! Lại đây!

Có tiếng hò reo mừng rỡ rồi tám chín hài nhi khác cũng cỡ tuổi chạy ủa lại. Bọn chúng nguyên vẫn nằm ngủ dài trên bãi cỏ gần đó, nghe tiếng gọi vội chạy tới tranh nhau rước khách.

Nguyên nơi đây có vài chiếc thuyền nan. Có chiếc còn treo lủng lẳng trên cành cây, chiếc thì để tận trên bờ, đẩy thuyền chống ngược lên trời, chỉ cần một người ghé vai vào là công đặt xuống nước được.

Đám hài đồng hò nhau vừa đẩy, vừa kéo. Một đứa khôn ngoan lanh lẹ, lợi ngay xuống nước vớ lấy một chiếc thuyền cắm ven bờ đẩy lại, miệng thì mời:

- Tướng công, lại đây!

Tiên sinh nắm tay Kế Chí, nói:

- Ta xuống ngay chiếc thuyền này!

Dứt lời, hai người như hai con chim lớn vọt mình lên rồi từ từ rớt ngay vào giữa chiếc thuyền. Một vài đứa la lên:

- Ối! Chìm mất!

Chiếc thuyền chỉ hơi rung mình một chút là đứng yên, trước sự kinh ngạc của đám hài nhi. Tiên sinh vội giục đứa nhỏ dùng sào đẩy đi luôn, chốc lát đã đi được một quãng

bằng hai tấm tên. Tiên sinh bảo đứng lại, ném cho tiểu hài nhi lượng bạc, rồi cùng Kế Chí lên bờ.

Tiên sinh đi trước, chân lướt trên bãi cỏ xanh mượt như nhung. Bãi cỏ rất rộng, có hai hàng dương liễu thướt tha chạy quanh co như hình một con thanh long uốn khúc.

Một tiểu mục đồng đương chăn một đàn trâu bốn năm con ở giữa bãi với vài chục con ngỗng trắng đương vẫy vùng trong lạch nước trong. Cánh trắng từng loạt vỗ bành bạch, nước văng lên như từng hạt châu long lanh.

Kế Chí mỉm cười, nói;

- Không ngờ ngay bên cạnh nơi trấn thành nhiệt náo, lại có một cảnh trí biệt lập nhả lệ như đây. Tư Đồ bá phụ quả nhiên là được hưởng thanh phúc.

Tiên sinh cười, gật đầu:

- Giang hồ võ lâm chúng ta, tuy là hạng nhiệt huyết, nhưng trái lại không thích những nơi phồn hoa đô hội. Thường hay tìm những nơi sơn lâm vắng vẻ, sống như vậy mới không đến nỗi mất bản sắc võ lâm đồng đạo.

Vừa nói tới đây, chợt thấy từ một con đường nhỏ trong khoảng âm u bóng liễu, vọt ra một hắc y nhân, thân hình cao lớn, tướng mạo mười phần anh tuấn. Người đó tiến lên mấy bước, lớn tiếng nói:

- Ai đó? Xin dừng bước! Há không biết đây là gia trang của Tư Đồ tiên sinh hay sao?

Hai sư đồ cười, đưa mắt cho nhau. Thượng Quan tiên sinh cười hỏi:

- Tư Đồ tiên sinh thì Tư Đồ tiên sinh chứ sao! Chẳng lẽ lại không cho chúng ta đi lại?

Nói rồi, Tiên sinh cười hi hi, nhìn Kế Chí mà rằng:

- Chúng ta đi!

Kế Chí hất vai, cầm bao hành lý trên vai, cười nói:

- Vâng! Chúng ta đi!

Hai thầy trò ung dung tiếp tục tiến bước. Hắc y nhân í một tiếng, lăm bằm một mình:

- Hai tên hủ nho này, thực yên lành chẳng muốn, lại muốn chết!

Nói rồi, y tiến ra vài bước, đứng chặn giữa lối, hai tay chống ngang eo mà rằng:

- Hai vị tiên sinh kia, xin quay gót!

Thượng Quan tiên sinh lườm y một cái, nói:

- Chúng ta tìm kiếm người quen. Không được sao?

Hắc y nhân trợn mắt lên, nói:

- Chớ có lời thôi! Ai không biết con đường rặng liễu này dẫn tới gia trang Tư Đồ tiên sinh. Nếu hai vị không dừng lại thì chớ trách rằng ta khó tính!

Kế Chí cười:

- Thế các hạ là ai?

Hắc y nhân cười nhạt:

- Ta họ Trì. Các người không cần hỏi ta là ai. Chỉ cần hiểu rằng ta đã bảo không đi được thì dù các người có là ông trời cũng phải dừng bước tìm lối khác mà đi!

Kế Chí cười phì một tiếng, quăng túi hành lý xuống đất, nhìn Thượng Quan tiên sinh mà rằng:

- Làm sao bây giờ? Người ta không cho đi!

Tiên sinh nói:

- Hổng to! Hổng to! Cần nơi tĩnh thành mà cũng có hạng ác bá chiếm đất làm vua, cấm thiên hạ qua lại. Như vậy các người còn coi vương pháp vào đâu?

Hắc y nhân chính là Đại đệ tử của Tư Đồ Minh, họ Trì tên Nguyên Lượng, ngoại hiệu là Thảo Thượng Phi, khinh công với chuồng công đều được Tư Đồ Minh chân truyền.

Lần trước, Thượng Quan tiên sinh tới thăm Tư Đồ Minh thì Trì Nguyên Lượng có việc đi vắng nên lần này không nhận ra Tiên sinh. Huống chi cả hai thầy trò đều ăn vận lối nho sinh, không có vẻ gì là người học võ, nên càng không đoán ra được họ là hạng người nào?

Hai sư đồ Kế Chí đều là tay võ công vào bậc thượng thừa, tinh quang ẩn tàng trong mắt, huyết thái dương không lộ, dù Nguyên Lượng có để ý nhận xét cũng chỉ thấy như người thường mà thôi. Nghe Tiên sinh nói vậy, hắc y nhân cười nhạt mà rằng:

- Chớ nói bậy! Thế nào là chiếm đất xưng vương. Đây là tư dinh của người ta, không cho phép các người đi qua thì phải tìm lối khác mà đi!

Tiên sinh lại cười ha hả, bảo Kế Chí:

- Mặc y muốn nói gì thì nói! Chúng ta cứ việc đi! Đi!

Kế Chí tuy ngoài mặt vẫn tươi cười, vì không rõ hắc y nhân là ai? Nếu như y là học trò Tư Đồ Tiên sinh thì sao? Xảy ra tranh chấp, hai bên giao chiến thì thực là phiền.

Nhưng sứ phụ đã bảo vậy, lẽ nào lại không theo! Chàng hơi lưỡng lự thì Tiên sinh đã cười nhạt mà rằng:

- A! Đồ nhĩ sợ ư? Nếu như ta còn trẻ như con thì quyết đã cho y một bài học rồi! Còn như con sợ, thì cũng được, khỏi đi nữa!

Nói rồi, Tiên sinh quay gót muốn trở lại.

Kế Chí nghĩ thầm:

“Lão nhân gia khó hiểu thật! Chẳng lẽ lại thích xem ta giao chiến.”

Nghĩ vậy, chàng đưa mắt nhìn hắc y nhân. Thấy hắn đương chum môi, trợn mắt, tựa hồ như bảo ngầm rằng “Người có giỏi, thử sức chơi!” Chàng cau mày, bụng bảo dạ:

“Ta há sợ gì người. Chẳng qua nể nang nhau. Chẳng lẽ không lý do gì lại gây sự với bên nhạc gia. Được rồi! Nếu có gì thì ta cứ nói vì phải tuân lệnh sứ phụ!”

Nghĩ tới đó, thấy Tiên sinh đã đi một quãng xa, chàng cuống lên, gọi:

- Sứ phụ! Xin trở lại! Để con bảo người ta tránh lối nhường đường!

Tiên sinh cười, quay lại:

- Sao? Nhất định không trở lại?

Kế Chí cười:

- Đã tới đây rồi, lẽ nào còn trở về? Vả cũng chẳng còn lối khác!

Trì Nguyên Lượng nghe vậy cười nhạt:

- Hừ! Dám bảo ta nhường lối ư!

Y lấy làm lạ, không hiểu hai người định giở trò gì? Nhất là lúc đó, y đã nổi nóng lên rồi, còn hai người khách thì cứ cười cười, nói nói chẳng coi y vào đâu. Chỉ thấy chàng thiếu niên cười, nhìn y và phăng phăng chạy lại. Nguyên Lượng bất giác giơ tay lên chỉ và nói:

- Ta cảnh cáo! Nếu không nghe ta thì chớ trách!

Kế Chí ôm tay quyền, cười mà rằng:

- Xin huynh đài cho biết quý danh? Huynh đài nhắc đến Tư Đồ tiên sinh, không biết huynh đài là thế nào với tiên sinh?

Nguyên Lượng quát lên:

- Nói cho nhà người rõ, ta là học trò của tiên sinh. Vùng Lưỡng Hồ ai không biết ta. Chẳng lẽ... hừ...

Y nói rồi, cười nhạt một tiếng, mắt quắc lên nhìn hết chỗ này chỗ nọ như tìm kiếm vật gì.

Kế Chí đâm ra ngao ngán cả lòng, bụng nghĩ:

- Hồng to! Y là học trò của nhạc phụ mình! Nếu như đánh y thì rồi sẽ ra sao? Chà, khó xử quá!

Nghĩ vậy, chàng quay lại nhìn sư phụ, tựa hồ như xin ý kiến. Bất đồ Tiên sinh cười ha hả lên mà rằng:

- Ghê gớm nhỉ! Các người định coi thường vương pháp hả? Đồ nhi, bình nhật ta vẫn dạy con “Đại trượng phu thì dù uy vũ cũng không khuất phục nổi”. Sợ gì!

Kế Chí nhăn nhó gật đầu, dạ một tiếng quay mặt lại. Bỗng thấy Nguyên Lượng chạy tới gần một gốc liễu, quát to lên rằng:

- Này thư sinh kia, hãy coi đây!

Kế Chí ngó theo tay y chỉ và hỏi:

- Coi cái gì?

Nguyên Lượng cười nhạt:

- Người coi thấy gì chưa?

Nói rồi, y quay nhìn Thượng Quan tiên sinh, nói:

- Còn vị lão tiên sinh kia nữa, đã thấy chưa?

Tiên sinh gật gật đầu:

- Phải, phải! Đó là gốc liễu! Vậy có gì là lạ?

Tiên sinh chưa dứt lời, Nguyên Lượng đã nói:

- Hủ nhơ thì biết cái gì! Sư đồ người hãy nhìn kỹ đây.

Nói rồi, Nguyên Lượng đứng cách xa gốc cây chừng một trượng, cười nhạt một tiếng, nói tiếp:

- Ta chỉ cất tay hất ngang một cái là thân cây liễu gãy làm đôi! Chưa kể là cành lá rụng hết!

Kế Chí cười không nói gì. Chỉ thấy Tiên sinh cười mà rằng:

- Nói khoác, nói khoác! Tráng sĩ này thực là đệ nhất nói khoác!

Nguyên Lượng giận quá, gân mặt nổi cả lên. Bổng y cất tay lên một cái, ào ào rồi rắc rắc, một tiếng sầm nổi lên, cây liễu đã đổ sập xuống, quả nhiên bị gãy làm hai, cành lá tung lên lẫn với đất cát.

Kế Chí nghĩ thầm:

“Gã Trì Nguyên Lượng này quả là học trò của Tư Đồ lão nhân, phách không chưởng tới bậc ấy quả là cao thủ!”

Chợt nghe Tiên sinh cười ha hả, nói:

- Trì các hạ! Xin đừng giở trò quỷ thuật che mắt ta. Kỳ thực là gốc liễu đã gãy sẵn từ trước rồi.

Nguyên Lượng cả giận, nói:

- Chớ nói tầm bậy!

Đôi mắt y ngầu lên, đỏ như máu. Y bước lên một bước, giơ chưởng lên nhằm vào Tiên sinh tống ra. Đột nhiên, y ngừng tay lại, và cất tiếng hỏi:

- Lão bảo sao? Ta dùng trò quỷ thuật lừa dối ư? Rõ ràng ta vừa cất tay lên thì gốc liễu đổ liền. Quỷ thuật ở chỗ nào?

Tiên sinh a lên một tiếng:

- Người định làm gì? Định hành hung à? Muốn đánh thì đánh với học trò của ta kìa. Ta bấy nhiêu tuổi đầu hẵn là không có cách đánh nhau với người.

Nói rồi hai mắt Tiên sinh lim dim, quay lại nhìn gốc liễu. Giữa lúc ấy, một tiểu mục đồng, nhân nghe tiếng cây gãy, lại thấy cành lá tung lên trời, bèn chạy lại nhìn ngắm.

Tiên sinh cười tít mắt lại, nói:

- Coi đó! Ta nói đúng không! Cây liễu gãy sẵn rồi. Người cho tiểu hài nhi kia nấp ở sau cây, đợi khi người cất tay là hài nhi đó đẩy cho cây sập xuống. Ta ngần này tuổi, người lừa ta sao nổi!

Trì Nguyên Lượng tức đến nghẹt thở. Y quay lại ngó, quả nhiên thấy một hài đồng đương đứng sau gốc liễu. Nguyên Lượng đỏ mặt, quát lên:

- Này, tiểu hài nhi kia! Cút đi cho mau! Còn đứng đó ta cho một chưởng là đi đời!

Tiên sinh quay lại hất hàm bảo Kế Chí:

- Thế nào, đồ nhi? Không tinh ý là bị người ta bịp bợm. Ra đời khó lắm đó!

Kế Chí cố hết sức nhin cười. Nguyên Lượng tức lạng cả người đi một lát, mới nói:

- Được rồi, lão đồ gàn! Bữa nay ta sẽ cho lão mở mắt thấy sự thực!

Nói rồi, y quay mình, chỉ vào một gốc liễu khác mà rằng:

- Các người hãy coi kia, không có người đứng bên, không có vết gãy sần. Tới tận nơi xem cho cẩn thận đi!

Thượng Quan tiên sinh thủng thẳng bước tới bên, giơ tay sờ lên thân cây liễu xem xét xong, quay trở lại chỗ đứng cũ, cười mà rằng:

- Được rồi! Gốc liễu này mà người quật ngã được thì ta mới phục! Và ta xin quay gót trở về không nói nửa lời!

Nguyên Lượng cười nói:

- Cả hai thầy trò coi lại đi. Rồi coi ta biểu diễn công phu!

Sư đồ Kế Chí cùng gật đầu. Kế Chí nói:

- Coi thế là đủ rồi. Khởi xét lại. Huynh dài ra tay đi!

Nguyên Lượng cười nhạt. Chân hữu đưa lên trước, chân tả ở phía sau, hữu thủ theo chân co về, vận gân lên sức, từ từ đưa ra phía trước, thổ khí phát chuông.

Bỗng nhiên mặt y thất sắc, tái nhợt rồi đỏ lên như gấc. Y đã thổ kinh và ra hắt sức rồi mà gốc liễu chẳng những không gãy, luôn cả cành lá cũng không hề rung động.

Y nghĩ thầm: “Hoặc giả tại mình đứng xa quá, gốc liễu lại quá rắn và mình dùng chưa đủ sức chăng?” Nghĩ rồi Nguyên Lượng bước lên một bước cho gần lại, quay lại nói với sư đồ Kế Chí:

- Vừa rồi mới chỉ là đo tầm xa gần, chớ chưa dùng sức. Lần này mới kể! Coi đây!

Dứt lời, tả thủ thâu hãn về sau, vận đủ mười hai thành công lực, hét to một tiếng, tận lực đưa tay phát chuông, nhả sức.

Một chuông ấy, mạnh tới ngàn cân. Đừng nói là gốc liễu, ngay một cây thông lớn cũng bị đập gãy. Nhưng thực kỳ lạ! Gốc liễu vẫn đứng yên, luôn cả cành lá cũng không chút lay động.

Trì Nguyên Lượng vừa ngạc nhiên, vừa thẹn, đứng sững ra đó, hết nhìn gốc liễu lại đưa mắt nhìn sư đồ Kế Chí!

- o O o -